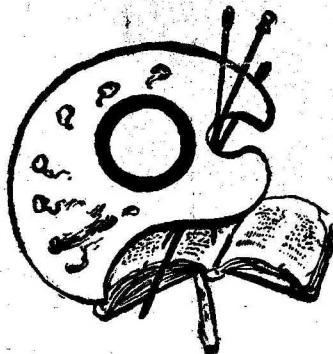

← ΠΑΛΜΟΙ ΕΝ ΤΩ ΣΚΟΤΕΙ →

Τῇ αιθερίᾳ ψυχῇ τῆς
·Αλεξάνδρας Παπαδοπούλου.

σους δέσμας φωτός καταφιλεῖ τὰ κύματα πού
ύψωνται πελώρια.

Κύματα χρυσοροδίνου φωτός, κύματα πορ-
φυρά καὶ κύματα δόλοευκα, ἀφρώδη, ἐνηγκα-
λισμένα εἰς ἐν πύρινον ἐναγκάλισμα, ἡνωμένα
εἰς ἐν ἀτελεύτητον φίλημα, στροβιλίζονται κυ-
λιόμενα εἰς τὴν ἄβυσσον.

Αἱ σκιαὶ τῶν βουνῶν χάνονται μικρὸν κατὰ
μικρὸν πρὸ τῆς ἐκπάγλου παρφύρας τῆς Δύ-
σεως.

‘Αλλ’ αἱ θαυμασίου μεγαλείου αὐται στιγ-
μαὶ, αἱ στιγμαὶ τῆς μάχης δπτασίας παρέρχον-
ται φεῦ! πολὺ ταχέως καὶ τὸν Βόσπορον ἀπο-
δύνεντα ἥδη τὴν βασιλεικὴν ἀλουργήδα του, πε-
ριβάλλει ἡ μελανοπτερος νύξ μὲ τὸν διάστερον
μανδύναν της.

“Ηρεμος καὶ σιωπηλὴ ἀνοίγεται ἡ γαλανή
του ἀγκάλη τείνουσα νὰ ἔγκολπωθῇ τὸ ἀπει-
ρον, νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ κενὸν ἐνῷ τὸ φῶς τῆς
Ἐκάτης ἀργυρώνει μελαγχολικώτατα τὰ μαρ-
μαίροντα νερά, διαγράφον χρυσίζοντας αὔλακας.

Τὸ πᾶν ἡρεμεῖ. Τὸ πᾶν ὑπνώττει.

Τὸ ἀπαλὸν μουρμούρισμα τοῦ κύματος, ὁ μυ-
στηριώδης ψίθυρος τῶν δένδρων δ πλανώμενος
ώς ἀπήχησις λησμονημένου φίσματος καὶ δ κοῦ-
φος τῶν βημάτων μου κρότος, ἴδους ἡ τριάς ἡ
διακόπτουσα τὴν ιεράν τοιγήν τὴν καθιστῶσαν
μεγαλοπρεπέστερον ἔτι τὸ ἀπαραμίλλου κάλ-
λους ἀριστούργημα τούτο τῆς φύσεως.

·Η ψυχή μου φίσσουσα ἐναγκαλίζεται τὴν
σιγὴν τῆς ἐπερχομένης Νυκτὸς καὶ πτερυγίζει
πρὸς τοὺς αἰθερίους τοῦ ἰδανισμοῦ κόσμους, τοὺς
κόσμους τῆς Ἀγάπης, τοὺς κόσμους τοῦ ἀ-

γνώστου μὲ τὰ ἀπαλώτερα χρώματα, μὲ τοὺς
πλάνητας ρεμβασμούς.

Καὶ αἱ ὥραι παρέρχονται καὶ τὸ σκότος κα-
θίσταται βαθύτερον.

Εἶμαι μόνη, ἀλλὰ δὲν μὲ τρομάζει ἡ μόνωσίς.
Μὲ τρομάζουν οἱ πόθοι μου!

Τί ζητεῖ ἄρα γε ἡ ψυχὴ μου ἡ ἐν ἐκστάσει
πλέουσα, ἡ κυλινδουμένη εἰς τὸ ἀπειρον, ἡ ὡς
ἐν προσευχῇ προσκλίνουσα πρὸ τοῦ μεγαλείου
τούτου τῆς φύσεως;

·Άδυντας νὰ τὸ περιγράψω.

Στόναι μελαγχολικοὶ καταπνίγουσι τὰ στή-
θη μου καὶ οὐράνια δάκρυα τοὺς ὄφθαλμούς
μου κατακλύζουσι.

Πονῶ!

Θέλω νὰ στενάξω καὶ ὁ στόνος πνίγεται εἰς
τὰ στήθη μου.

Θέλω νὰ φάλλω τὸ ἐναρμονιώτερον ἀσμα —
τὸ ἀσμα τῆς Ἀγάπης — καὶ στροφὴ μία δὲν
ἔχερχεται τῶν χειλέων μου.

Πνίγεται ἡ ψυχὴ μου εἰς τῶν πόθων τὴν ἀ-
βύσσον καὶ ὅμως οὐδέν, οὐδὲν ὠρίσμενον ποθῶ!

·Ἐλαφρὰ ρίγη διατρέχουσι τὸ σῶμά μου. Ἀ-
νεπαίσθητοι φρικιασμοὶ φιλοῦν τὰ χειλὰ μου
καὶ σκορπίζουσι τὰ ἡδονικώτερα ρίγη τῶν ρεμ-
βασμῶν τῆς νεότητος.

Ποθῶ τῆς χαρᾶς τὸ μειδίαμα!

Ποθῶ τῆς ὁδύνης τὸ δάκρυ!

Πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν τῆς ψυχῆς μου, ἴδού, πα-
ρέρχεται πᾶν εἶδος χαρᾶς, πᾶν εἶδος ὁδύνης.
Καὶ ὅμως οὐδαμοῦ σταματῶ.

Οὐδαμοῦ συναντῶ τὴν χαρὰν ἣν ποθεῖ ἡ ψυ-
χὴ μου, οὐδαμοῦ εύρισκω ὁδύνην πικροτέραν ἐ-
κείνης ἢτις ἐγεννήθη εἰς τὰ στήθη μου.

Ποθῶ.

Ποθῶ τὴν Ζωήν, ἢτις ἔξελισσεται πρὸ ἐμοῦ
πλήρης μυστηρίου.

Ποθῶ τὸν Θάνατον, ὃστις διανοίγει πρὸ τῶν
ποδῶν μου τὴν ὑγράν του ἀγκάλην.

·Γύρα ἀβύσσος! Ἀβύσσος βαθυτάτη σὲ πλη-
σιάζω ὡνεν φρίκης. Τὰ κύματά σου θὰ μὲ λι-
κνίσωσι, τὰ φιλήματά σου θὰ μὲ ποτίσωσι τὴν
γλυκυτέρχν δρόσον· καὶ ἡ ἀγκάλη σου θὰ κα-
τευνάσῃ τῆς ψυχῆς μου τὴν θιβελλαν.

Μὴ ὅμως τοῦτο ἀρκεῖ;

Μὴ θὰ δυσηθῶ νὰ καταπνίξω τοὺς πόθους
μου εἰς τὴν δρμὴν τῶν κυμάτων σου;

Μή είς τὸν βυθόν σου τὸν ἀτέρμονα θά δυ-
νηθώ νὰ θραύσω εἰς μυρία τεμάχια τὴν λύραν
μου, Σέ, ω Λύρα, εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὑποίας ἔ-
κκυον τὸν εὐδαιμόνερον τῆς ψυχῆς μου λιθανωτόν;

•Αλλ' ὅχι!... Λάλει, ω Λύρα μου, λάλει!
Σὺ εἶσαι, δ, τι περιπαθέστερον ἡγάπησα!

Σὲ σφίγγω εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Εἶσαι Σὺ
ἡ σύντροφος τῶν ὄνειρων μου, ἡ σύντροφος τῶν
νεκρῶν μου χρόνων, τῶν ἀτελευτήτων παλμῶν
μου, τῶν πεπλανημένων ὄνειρων μου.

Σὲ λατρεύω!

Σὺ θά γλυκάνης τὰς τελευταίας μου στιγμάς.

Σὺ γίνου δ ἀστήρ, δστις θά δημητρήσῃ τὴν τα-
λαντευομένην ψυχήν μου εἰς τὸν λιμένα τῆς
Λήθης.

•Οταν ἡ φωνή σου ἀντηχῇ εἰς τὰ ὡτα μου,
ἡ ψυχή μου ἀναπέμπει τὴν γλυκυτέραν τῶν
προσευχῶν.

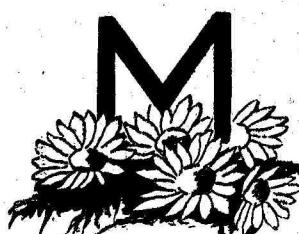
Λάλει!

Αἱ τελευταῖαι ἀναπάλσεις σου ἡκαμέναι μὲ
τοὺς ὑστάτους τῆς ψυχῆς μου στόνους, θέλου-
σιν ἀποτελέσῃ τὴν ἀρμονικωτέραν νεκρικὴν συμ-
φωνίαν.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΖΑ

• Η ΜΑΓΙΣΣΑ •

ΕΣΑ στοῦ δάσους
τὸ πεδὸν ἀπάτητο μέ-
ρος, κοντὰ σ' ἔνα
ποτάμι, ἐκάνθητο
μὰ Μάγισσα.

Συγχά μὲς τὸ νε-

ρό τον ἡ Μάγισσα ἐλονζότον.

Μὰ μὰ μέρα ἔσφαλε... δὲν εἶχε τὸ νοῦ τῆς
κι' ἡ Μάγισσα ἔπεσε στὰ δίχτυα τῶν ψαράδων.

•Ἐτρόμαξαν μὲ τὸ παύσιμο αὐτὸν οἱ ψαράδες.

Μ' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦτον κι' ἔνας νέος, δ
Μάρκος.

•Αγκάλιασε λουπὸν τὴν ὁμοφοφὴ Μάγισσα καὶ
τὴν κατεπλημμύρισεν ἀπὸ φιλιὰ δλόθερμα.

Μὰ ἡ Μάγισσα, σὰν λιγερὸν κλωνάρι, μέσα
στὰ δυνατά τον χέρια ἐλνυγιζότον κι' εἶχε τὰ
μάτια παρφωμένα ἐπάνω στὸ Μάρκο μ' ἔνα
χαμέγελο, ποῦ ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ ἔξηγήσῃ.

* *

•Ολη τὴν ἡμέρα ἐπιλημμύρισε τὸ Μάρκο ἀπὸ
χάδια, μὰ μόλις ἐβράδυνασε, ἡ θεότρελλη Μά-
γισσα ἐχάθηκε.

Τοῦ Μάρκου ἡ ψυχὴ ἐπάγωσε ἀπὸ θλῖψι καὶ
ἐπλανᾶτο μερόνυχτα μέσα στ' ἀπάτητο τοῦ

Αούναβι δάσος, πάγτα ζητῶντας κι' αἰώνια
στενάζοντας:

—Ποῦ εἰν' ἡ Μάγισσά μου;

Καὶ τὸ κῦμα γελαστὸ τοῦ ἀπεκρίνετο:

—Δὲν ξέρω.

—Ψέμα μοῦ λὲς—ἔφωναξε τότε δ Μάρ-
κος—τὸ ξέρω πᾶς ἡ Μάγισσά μου παῖζει μ'
ἔσας, ω κύματα!

Καὶ δ τρελλὸς ἐρωτευμένος ἐρρίχθηκε μέσ
τὰ νερὰ τοῦ Αούναβι, γιὰ νὰ βρῇ τὴ Μάγισσά
του.

* *

•Η Μάγισσα μὲς τὰ νερὰ τοῦ Αούναβι, δπως
καὶ ποῶτα, λούζεται... δπως καὶ ποὺ νὰ ἰδῃ τὸ
Μάρκο...

Μὰ δ Μάρκος πλειὰ δὲν ζῆ...

•Αλλ' δμως τὸ τραγοῦδι τὴν ιστορία του θυ-
μίζει.

* *

Γιὰ σᾶς ποῦ σέργεστε μέσ τὴ ζωὴ, σὰν τὰ
σκουλήκια τῆς γῆς κανεὶς δὲν θὰ βρεθῇ νὰ πῆ
τὸ παραμῆνι σας... κανεὶς δὲν θὰ ψάλῃ μὲ
τραγοῦδια ἀλησμόνητα τὴν ὑπαρξία σας!..

Μ. ΓΚΟΡΚΥ

Μετάφρασις Κώστα Καιροφύλα

